

Иван Вазов
Дядо Нистор

Дядо Нистор не беше дотам доволен от освободена България.

Не че той милееше като някои ръждиви чорбаджии за блаженото време, когато можеха свободно да грабят наедно с турците сиромашта; не че не беше си въздъхнал и той радостно, когато видя, че вятърът помете паши и заптиета из България; не че не беше плакал като дете, когато първи път среща извън Стара Загора авангардията на Гурка, нито пък че нужди или грижи го гризяха извътре, та му не даваха да се порадва мирно на свободата на отечеството; напротив, дядо Нистор беше спокоен сега на старините си и честит домашно. Баба Нисторица – здрава и подмладяла, четири сина като соколи и се на служба, които го не оставяха да оскъдува. От хората почет и от бога здраве. Какво имаше повече да желае дядо Нистор? Той благодареше бога и благославяше името на царя освободителя.

Но, казахме, дядо Нистор не беше съвсем благодарен от положението. Великият преврат беше донесъл и велики промени. Нож и огън бяха минали над родния му град и изтребили заедно с гнездото му много стари връстници, приятели и привързаности и оставили много пусти кътове в сърцето му. Новите хора, които поникнаха кой знае как, му бяха непознати, а новите наредби, които замениха старите – някак си опаки и противни. Той, човек на миналото, се виждаше чужденец в тая нова България, създание на един политически трус. Тя беше за него като един непознат бряг, на който го е изфърлила една буря. Мъчно се привиква на новото в стари години. Нему му беше особено шуто във В., дето сега живееше при най-стария си син, окръжен управител, далеко от родното пепелище, от привичките си, от възпоминанията си и от широките зелени ливади... Той се огорчаваше, че градината с овошките и миндаловите дървета, садени от него в младини, стоеше неразчистена и буренясала; че дворът му сега стои разграден и из грамадите лаят жаби и влечуги. Едно време той ечеше от многобройната му челяд и благодат божи царуваше там... Гнездото го струполи бурята, птиците се пръснаха на четири страни...

– Отгледахме синове и сега не можем да ги видим в очите, се едно е, като че ги нямаме... Те сираци без нас и ние сираци без тях. Каква файда, че се освободихме? В турско време челяк знаеше, че има челяд... Сега сме с тебе две кукувици без гнездо – казваше той горчиво на жена си, преди още да бяха повикани от стария си син.

После дядо Нистору не харесваха демократическите нрави, които се възцариха подир изтикването на турците. Кой е господар сега и кой слуга не можеш позна, мислеше си той. Наш Никола, който се чете по-

горно от каймакамина, отива да се черпи в Костовата кръчма с градинарите, а на Стоянчовата сватба игра ръченици!... Той още си мисли, че е син на ракълджи Нистора!... Прилично ли е това? Де остая големството? Де му остая почитанието на царски човек? Ех, на турците, да ги поразят, е дадено и салтанат, и господарлък. А нам дай слава – и на свиня звънец.

При тия причини за незадоволство от новия ред се притуриха и други – пак важни. На дядо Нистора се виждаше, че няма милост вече. Новите закони са люти и гаче и хората станаха такива. За малка кривда те впримчат, дадат те на съд, на адвокати и господ да ти е на помощ. Не минават молби, не гледат на човека... Не съсипаха ли така Тодорча Коев, ковчезника, задето нашла малко кусур в касата? Оставиха го на пътя с шест деца! Гаче царщината щеше да пропадне от двайсетина лири... При турците беше лошо наистина, но като паднеш на аман, като пузнеш нещо под седжедето, намираш милост и прошка – ако ще би и човек да си утрепал. Не, не, имаше човещина у турците. Биеха, ама и милуваха... Милостив народ бяха. Ние сме зверове, боже, прости!

Още дядо Нистор намираше, че и правда нямаше вече; хлапетии, невидели и неопитали нищо, нямат кол побит тук, изведнаж ги туриха нависоко, да бъдат министри и големци, а старите ритнаха зад вратата... Дойдоха готовановци, които не са рекли едно ох от турците и ни седнаха на врата!... За тях ли се само биха русите?

Като се поставяше на тая точка, почтеният старец виждаше още един куп работи криви и неприлични, които не се миряха с неговото неопределено и мъгливо понятие за свободата. На всяка стъпка срещаше противоречие на дълбоко срасналите се с душата му мировъзрения и привички. Пустотата, която ставаше около му, и товарът на годините усилваха в него враждебното чувство и го раздразваха против тоя нов свят, който не разбираше и в който нямаше какво да прави! Животът тежеше.

– Не, аз трябва да ида да си гледам имането и мюлка; тук нямам работа – казваше си той и въздъхваше за зелените си ниви и ливади под Средна гора.

Една важна точка стоеше в обвинителния акт на стареца против нова България. Той намираше, че веселбата бе изчезнала. Нямаше вече весели хора. Светът е станал угрижен, завзет с работа и се бърза. Дори и децата зафърлиха игралките си и фанаха да мислят като дърти... Петимен съм станал да видя пиян човек... Преди имаше време и за работа, и за почивка, па и за веселба. Сега политиката не оставя никого да спи и

трови кръвта и на стари, и на млади... Това ли им е свободата?

* * *

Но дядо Нистор избягваше всякакви разговори по политиката или поне не влизаше в препирня с никого. Според него само чиновници и кокалановци боравят с политиката и искат да оправят света. Почтените хора гледат своята работа... Но колко са те?

Син му често го закачаше на трапезата:

– Тате, ти коя партия държиш?

– С никоя, синко; когато ми се доще да глождя кокал, ще видя коя е моята партия.

– Но ти се си имаш едно убеждение, не крий де!

– Нямам никакво убеждение – избъбра старецът.

– Как, безцветен? Не е добро... – изсмя се управителят и му наля чаша с вино.

– Няма тепърва да цъфтя, ти ме прати да си гледам мюлка, аз тук ще се побоя.

– Това е невъзможно.

– И майка ти иска да си иде, ти не й даваш да си тъче...

– Ние сме четири души и печелим за вас: починете си на старо време.

Баща му дигна глава отрицателно.

– Тogaва да ти намерим някоя работа да се залисваш...

– Каква работа?

– Да те прокарам член на градския съвет например – каза управителят, като помисли малко.

– Каква му е работата?

– Работата?... Няма, повече се почива...

Дядо Нистор се намръщи.

– Умръзна празно да се стои, па и от бога е грях... Ти напролет ни изпроводи в Стара Загора, Никола, скочи ни там една къщурка да не стои пуст дворът: аз да си гледам земята, а ти си гледай службата.

Друг път разговорът между сина и стареца ставаше по-жив и ги докарваше до спречкване. Никола беше с характер коравичък, а в изпълнение на служебните обязанности – неотстъпчив. Старецът се сърдеше и косеше, когато му не минеше думата.

Често се обръщаха до него някои граждани за ходатайство пред строгия управител. Дядо Нистор, сърце милостиво, ги изслушваше и обещаваеше всичко. Той не смееше никого да върне неутешен и

необнадежден. Оттам – много недоразумения със сина му, който едно ходатайство от десет удовлетворяваше.

Еднаж влезе баба Павлевица при стареца, тръшна се да плаче и да разправя, че син ѝ побягнал из войската и го фанали и сега управителят ще го даде да го съдят и тежко ще си пати момчето.

– Омилостиви го, Нисторе, нека прости детето ми и бог да поживи и тебе, и сина ти. Ако съсипят детето ми и аз няма да живея.

И бедната майка хълцаше с глас.

Дядо Нистор я слуша с наведени очи и когато ги дигна, те бяха мокри.

– Бабо Павлевице, не грижи се, момчето ти ще го опростим, глупаво е... Хай иди си сбогом и за момчето се не бой.

Бабичката излезе с благословии и с измокрени бузи.

Дядо Нистор мина при сина си.

– Никола, дохожда при мене баба Павлевица.

– За сина си ли? – попита троснато управителят.

– Плаче горката, разкъса ми се сърцето...

Широкото мургаво лице на управителя се набърчи.

– Моли се за сина си? Той е дезертър и трябва строго да се накаже за пример на другите солдати – отговори той сурово и пак затопи перото си да пише.

– Аз ще те моля, Никола, да го опростиш и да го не даваш в съд... Язък е за младежа, па и баба Павлевица може да умре от жалост, да ѝ не берем греха. Отпусни го, Никола.

– Аз съм длъжен да го предам на военното началство – възрази решително управителят, като желаше да прекрати разговора.

– А аз ти казвам, че си длъжен да го пуснеш, защото аз се обрекох на майка му, че ще го измоля – изговори дядо Нистор разгорещено.

– Ти мигар пак обеща?

– Как, да изгоня жената ли?

– Тебе ли да слушам, тате, или длъжността си?

– Разбира се, баща си! – отговори дядо Нистор развълнуван.

Управителят въздъхна и удари двете си ръце по масата. Баща му го гледаше вторачено и чакаше.

– Тате, не се меси в работите ми – каза той тихичко и почти умолително.

– Ами аз за какви сприи съм тука? Когато паля пред светеца свещ, зная, че той ще занесе молбата ми на бога... Така и тая жена... Чувай, синко, ти отпусни детето.

– Но ти как обещаваши на хората, преди да ме питаш мога ли да удовлетвори желанието им?... Ти туряш и себе си, и мене в мъчно положение. Ако го отпусна, аз мога да попадна под съд. Законът е строг.

– Законът е строг и мек, както вие го направите... На всяко нещо се намира клупа. А сега, за мой хатър направи добро. Бъди милостив и бог да е милостив за тебе.

Никола се замисли... Баща му се поуспокои: той видя, като че Никола омеква.

– Не! Аз ще предам солдатица на началството му! – отсече решително управителят и стана.

Дядо Нистор го изгледа втрещен.

– Не щеш да чуеш молбата на баща си?

– Ако да би ме молил не за Павловичиния син, а за брат ми, пак не можех да те чуя.

– Па ако не помажете едно сираче и не убийте майка му, една вдовица, ще загине ли вашето царство? То, видиш ли, правдата кипи в него!

Старецът трепереше от яд.

– Не мога!

– Утре ще си тръгна за Стара Загора – изфуча старецът и яката хлопна вратата зад себе си.

Той заслиза бързо из стълбите и викаше високо, щото се чуваше в стаята на сина му:

– Правда! Милост! Има ли такова нещо у българи? Звярове и тигрове!...

Синът и бащата обаче се примириха и последният склони да достоин пролет на гости у Никола. Той писа още отсега на един свой роднина в Стара Загора да не дава нивите и ливадите му под наем.

* * *

Пролетта настана, природата се подмлади. Срещните хълмове се покриха със зелена тревица; ручейки весело шумяха из долинките, дето вакли агънца блееха и подскачаха около майките си. Овошките в града се премениха с бели и румени цветове и липите размирисаха. Лястовичките, весели другарки на пролетта, се стреляха ниско над покривите и цвъртяха радостно около гнездата си. Дядо Нистор, гологлав, с чибук в ръка, гледаше от балкона в градината, разцъфтяла и разшумяла, и въздишаше за своите зелени ливади... Колко сега ще е буйна тревата там! Той поимаше силно утринния пресен въздух и му се чинеше, че усеща и сладкия дъх на новото сенце в ливадите си.

В тоя миг чу някаква глъчка из стаята на Никола, на която една врата зееше към балкона. Той се послуша. По гласовете угади, че син му се разговаря със селяни, и види се, разбра що е, защото лицето му се очуди най-напред, после се начумери. Скоро селяните излязоха и той остави балкона.

– Тате, ти пак ли ще ме съдиш нещо? – попита усмихнато син му, като забеляза сърдития вид на баща си.

– Никола, срам е от хората, дето го правиш! Аз чух всичко – каза дядо Нистор.

– Че какво? Изборите приближават...

– Защо съветваш кметовете да избират за депутати такива кюлханета като Нача Лазът?

– Лазов, както и другите, които им препоръчам за депутати, са членове от Либералната партия, от която съм и аз... Ама ти се не месиш в политиката и малко може това да те интересува.

– Как, Лазът? Та аз завчера го чух, че псуваше твоя министър наред улицата.

– Лазът има право и затова желая да влезе в Народното събрание.

Дядо Нистор го гледаше замаян.

– Как? Ти работиш против господаря си? Ти си неверния раб, дето го има в евангелието!

– Министърът не ми е господар, нито аз му съм слуга, тате. И той, и аз слугуваме на държавата. Това е всичко.

– Е, нека е така; а какво ти вади очите, та му копаяш гроб? Хляба ти ли отне или си послободнял? Или свинята, като се наяде, обръща коритото?

Никола пламна.

– Ти като си рекъл хляб, хляб... Човек, тате, има и убеждения, които му са по-скъпи от всичко.

– То ми не влазя в работата... Ти отговори, дето те питам: какво ти е сторил министърът?

– Той е враг на конституцията.

– Какъв враг сиреч?

– Той иска ограничението й, как да ти кажа... намаляване правата на народа.

– А намаляването на твоята месечина иска ли?

– Не, но това малко значи... Конституцията, то е главното... Но тия въпроси те не интересуват тебе, защо ме разпитваш?

– Да кажем, че пропадна конституцията, какво ще стане? Ще се

върнат турците ли?

– О, то е невъзможно, но народът се лишава от правото сам да се управлява. Отнеми правото му да си избира депутати и ти му връзваш ръцете и запушваш устата... Едно ново робство.

– И Лазът ще го избави? Знаеш ли какво бих сторил да съм твой министър? Бих те изритал в един час вътре... Никола, аз те сяках по-умен... Я ми кажи, мигар и другите трима са на твоя ум? Има си хас!

– И трите ми братя са либерали също.

– Магарските синове!

Никола стана прав и приbledнял.

– Ти, тате, не се бъркай не в твоя работа, не кряскай... Всеки човек има начала, за които се бори; гледам сега, че и ти ги имаш, но ръждиви.

Баща му го погледна възмутен.

– Баща ти е ръжда, а твоят Лаз е чисто злато? Не, аз няма да се тро-
вя тук. Аз утре тръгвам за Стара Загора.

Един разсилен влезе, подаде писмо на управителя и излезе. Той разкъса нетърпеливо плика, на който сега пред обикновения официален надпис: В-скому Окръжному Управителю, стоеше и името г-ну Николу Н. Брабойкову. Той приbledня и зафърли писмото на масата.

– Ето твоят любезен министър какви безобразия върши! – извика управителят.

– Какво?

– Отчислява ме!

Дядо Нистор зяпна.

– Отчислява ме – подзе управителят, като зе пак писмото, – „по неблагонадеждност и за партизански действия“. Види се, някой интригант ме е нахлопал... Да! Партизански действия, а сега ми развързват ръцете и ще действувам архипартизански! Ще видиш как отмъщавам аз на подобни красти... Ще дигна цялото окръжие! Ще ги смажа като червеи! Тям не трябва хора с независими мнения, хора, които да служат на благородни принципи, а не на глупави идоли, като тяхна милост, министрите... Ще им кажа аз тям! Първият ми отговор ще бъде един страшен митинг утре, който ще им падне като гръм от ведро небе!

Дядо Нистор излезе, без да гъкне нещо.

– На трън задоени, на трън задоени – казваше си той, като слизаше из стълбите. – Слава богу, че ще се очистя по-скоро оттука, да ида да си гледам ливадите и нивите... Ечемикът трябва да е до колене сега – и ко-
ситба приближава...

И въображението му плуваше над великолепно Старозагорско

поле, дето се зеленееха ниви и ливади кадифени, растяха гигантски орехи, шумоляха клонести явори и миндалови дървета, а в градините се смееха олеандри.

Действително на утрешния ден, който беше празник, целият град бе се размърдал. Духовете, отдавна вълнувани от вестници и агитатори, кипяха. Недоволството против правителството растеше. Множеството винаги бяга към купа на ония, които са против властта. Всичките правителства имат един голям порок: то е, че са такива. На тълпата е приятно да изръкопляска на едно струполяване, да потъпче един разбит кумир... По това познава силата си. Ето защо демагогията е цар днес... Отчислението на окръжния управител, енергичен, усърден чиновник, но върл либерал, запали повече главите на опозицията и фърли главня в начинаващия се пожар. Още вчера Брабойков, както се беше и заканил, пригответи с приятелите си митинг за днес. По вратите на кафенетата и по много зидове на улиците стояха ръкописни покани за него. Народът с жажда четеше тия възвания против правителството и с нетърпение очакваше митинга. Той бе назначен в горнекрайското училище подир отпуска на черквата Св. Богородица. Още от сутринта голяма тълпа се трупаше под прозорците на зданието. В тоя доста заглъхнал град митингът се явяваше едно събитие знаменито.

Привържениците на правителството, които естествено бяха по-малобройни, се стреснаха; те не знаеха как да попречат на неприятното събиране. Разтичаха се жандарми да дерат поканите, но тая мярка беше безполезна и смешна: в града и годинаците знаеха вече, че става митинг. Най-после правителствената партия има едно вдъхновение: реши да направи контрамитинг в долнекрайското училище, в същия час подир отпуск на черквата Св. Никола. Случайно някак северната и по-голямата част от града, която се черкуваше в Св. Богородица, беше опозиция, южната част, която се черкуваше в Св. Никола, беше за правителството. Прочие и от двете страни ставаха трескави приготовления за събиране по-многоброен митинг. Долнекрайците си служеха с жандармите, които пращаха да свикват едномишлениците им, а горнекрайците, освен другите средства, накараха свещеника литургияш от олтаря да пригласи народа в тазутрешното събиране, което ще съди „варварщините“ на правителството.

Народът рукна като буен поток към училището. В няколко минути тълпата го изпълни, набра се на чардака отвън, накачи се по пармакълка, покатери се по прозорците.

Дядо Нистор излезе от черква, погледна навалицата с презрение,

плюна и отмина. Той негодуваше от вчера на сина си; той не можеше да си обясни нито неговата вироглавщина и черна неблагодарност, за която изгуби хляба си, нито какво кара тоя народ, между който познаваше и почтени хора, да реве и да бърника работите... „На трън задоени, на трън задоени“ – казваше си той, като вървеше из улиците напосока, само да се отдалечи от това шумно място. Снощи, преди да си легне, той написа три еднакви писма, три циркуляра до синовете си, дето ги съветваше да почитат началниците си и в политиката да се не мешат. „И за депутати – притуряше добросъвестно – да гледате да се изберат добри и верни люди, а не делибаши, като тукашния Лаз...“ Старецът не подозираше противоречието!... Той се сети, че трябва да изпрати окръжните си и се запъти към пощата, в южната част на града. На връщане той съгледа пред долнекрайското училище куп граждани. Те разпалено се разговаряха и правеха силни движения с ръце, знак, че бяха разтревожени. Старецът се отби в близното кафене, за да си пие утринното кафе. Купът на улицата растеше и дядо Нистор забеляза, че хората, които го съставляваха, бяха по-чистичко облечени и по-солидни наглед. Това им спечели благоволенieto му. Влязоха неколцина в кафенето, пошушукаха си нещо, после се обърнаха към другите:

– Хайде, господа, на събранието, време е... Хай, господин Нисторе, елате и вие... Всичките честни хора са длъжни да помогнат за укрепване на правителството, инък ще паднем под краката на вагабонтите и цървуланите...

Тия думи се харесаха на стареца. Това също и той писа на синовете си: в политика да се не мешат и да крепят началството си. Той стана и добросъвестно излезе с другите, за да види какво ще стане. Купът пред училището беше нарасъл вече, но недостатъчно, за да състави един внушителен митинг. Привържениците на правителството един по един се влачеха и без особена охота. Нямаше тук въодушевлението на горнекрайците. При това и едно друго обстоятелство попречи: чорбаджи Хаджи Недялко венчаваше днес сина си и повечето народ на Св. Никола беше се повлякъл по сватбата. Голямата рода на чорбаджията и многото му връзки бяха причина на това. Устроителите на митинга си скубяха космите от яд.

– Тия разбойници, горнекрайчани, ще завлекат на митинга си и дърварските магарета, а нашите – кой по сватба, кой по гости, кой се крие у тях си. Иди с такива повлекановци да работиш...

Но нямаше що да се прави. Много, малко – трябваше да направят митинга си, ако не искат да станат за джурджуна на противниците си.

Па кой им пречи, вместо шейсет да турят шестстотин в резолюцията си? Но както и да е – неловко. Стана предложение да навлязат в училището. В това време зачу се военната музика. Хаджи Недялковата сватба се подаваше из срещната улица. Начело идеха музикантите, подир тях се протакаше една дълга и гъста колона от сватбари, която заприщяше тясната улица и на която крайт се не виждаше. Тая човешка колона се измъкваше като една исполинска гъсеница на площада, дето е училището. Имаше няколко стотин мъже и жени. Митингаджиите със завист и злоба гледаха на нещастната сватба, която опропастваше делото им. Бояха се даже, че тя ще привлече и някои от самите тях, затова нахълтаха в училището. Но случи се съвсем противното: фанаха да се откъсват сватбари от колоната и да се присъединяват към купа. Очевидно бе, че някаква силна агитация заработи из колоната. Дезертърите се умножаваха всеки миг и колоната изтъняваше и ставаше прозрачна. Скоро цели групи се разоткъсваха от нея и от стройна и грандиозна, каквато беше, тя се преобърна на един разбит батальон без флангове и без център, в който стояха верни на длъжността си музикантите, жените и новобрачните, прошарени с десетина старци – генерали на тая изпарена армия...

Благодарение на тая неочаквана помощ, купът се увеличи с триста души, число, което една нищожна нула в резолюцията щеше да умножи на три хиляди. Долнекрайци сдобиха дух, доверието им се повърна.

– Народът е събран, бюро, бюро! – раздадох се викове.

– Най-напред председател да изберем.

– Казвайте кого?

Една къса шумотевица. После пак гласове:

– Данча Първов.

– Няма него!

– Кого други?

– Най-стария, да не губим време.

– Най-стария и най-неутралния, господа – извика един висок глас; – аз предлагам г-н Нистора Брабойков, който нарочно е почел нашето събрание.

– Ура! Браво! Той! Прието!...

Единодушни гласове цепеха въздуха.

Докато се усети, дядо Нистор се намери на председателския стол, дето го извлякоха и положиха няколко силни ръце. Той беше изгубил лицето си и гледаше плахо-плахо. Мислеше, че сънува. Всички погледи се впериха в него съчувствено. Присъствието му, като председател на митинга, имаше значение: то подкъртваше авторитета на другия митинг,

устроен от сина му. Събранието ръкопляскаше с възторг на председателя. Ласкателни отзиви и фалби се чуваха за него. – „Ето честен човек, който стои за убежденията си.“ – „Ето патриот истински, който всенаходно порицава сина си и одобрява наказанието му!“ – „Ако имахме повече такива честни души, България нямаше да плува в това радикално благо“, обаждаха се други.

– Да живее българският здрав разум!

– Долу нихилистите!

А в този същия час горнекрайският митинг избираше за свой председател сваления окръжен управител!

– Почтени граждани, митингът се отваря, ораторите могат да говорят – обади секретарят, който беше натоварен да ръководи митинга и председателя му.

Дядо Нистор от височината на своето председателско място пазеше олимпийско мълчание. Той гледаше богобоязливо и благочинно на публиката. Сегиз-тогиз само клюмваше глава на ораторите, които се обръщаха се към него. Очевидно това положение му се хареса. То гдечликаше неговото честолюбие. Той се ободри повече и щом видеше, че ръкопляскаат, ръкопляскаше и той.

– Ето примерен патриот – мълвяха наоколо.

Митингът свърши благополучно. Резолюцията му пристигна до министерството и редакциите в столицата още същата вечер заедно с резолюцията на горнекрайския митинг. Първата беше подписана: Нистор Н. Брабойков, втората носеше подписа на сина му Никола.

Това беше дотам невероятно нещо, щото, преди да приемат потвърдението му, счетоха го в София за мистификация.

На сутринта Никола не задържа повече баща си.

Старецът си тръгна за Стара Загора.

* * *

След две недели дядо Нистор с връстника и приятеля си дяда Наня отиваха по полето на коне да обикалят нивите и ливадите си. Това беше утрин. Слънцето, подир нощната буря, грееше весело от лазурното небе. Кристалната Бедечка изтичаше из хладното гърло на Средна гора и сладко румолеше покрай Чадър могила из гъстата орехова гора. Безкрайното поле се простираше до хоризонта на юг като едно зелено море. Широки ливади и вълнуващи се ниви земаха очите с блясъка на прясната си зеленина. Въздухът звънтеше от птичи гласове; миризми и благоухания пролетни опиваха гърдите. Дядо Нистор с чибук в ръка, с доволно

и подмладяло лице, гълчеше весело с другаря си дядо Наня. Разговорът им от най-напред за плодородието на тая година беше минал неусетно на политиката. Дядо Нистор доразправяше красноречиво вироглавството на сина си Никола, което го накарало да напусне В. Възпоминанието за Николовото метежно поведение против началството му и мешането му в политиката и сега го ядосваше.

– На трън задоени, на трън задоени! – бърбеше той и сърдито дупчеше коня си.

– Ами ти, стар човек, да ставаш председател на митинг!... Луда глава накрай време!... – чудеше се дядо Наню.

Дядо Нистор се засмя под мустак и нищо не отговори.

1888

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5007>]